

Vragen vanuit de raad aan het college:

- A. Schriftelijke vragen als bedoeld in artikel 36 Reglement van Orde**
- B. Schriftelijke vragen ter mondelinge beantwoording in de raads- of commissievergadering**
- C. Technische vragen**

Categorie: A / B / C (doorhalen wat niet van toepassing is)

Onderwerp: Verdiepingsvragen n.a.v. het raadsvoorstel verordening vermakelijkhedenretributie

Naam en fractie: Bart Kagei, GroenLinks

Datum indienen: 28-01-2020 Afdeling: (door organisatie in te vullen)

Contactpersoon: (door organisatie in te vullen)

Inleiding/Aanleiding:

Een gemeente is gerechtigd vermakelijkheidsretributies te heffen indien de vermakelijkheid profiteert van de gemeentelijke voorzieningen. De gemeente hoeft de kosten van de voorzieningen niet exact te specificeren en de retributie hoeft niet maximaal kostendekkend te zijn. Desalniettemin vereist de wet echter wel dat er een redelijke verhouding dient te bestaan tussen het profijt van de voorzieningen door de activiteit en de hoogte van de retributie. (Zie gerechtelijke uitspraak hieronder).

Als heffingsgrond voor de vermakelijkheidsretributie in de verordening worden alleen de criteria gebruik van gemeentelijke wegen, terreinen en/of bijzondere voorzieningen en het aantal betalende bezoekers genoemd. In de geest van de wet is de retributie bedoeld om een gemeente die relatief veel recreanten en toeristen ontvangt, voorzieningen treft in de vorm van een V.V.V., van extra openbaar groen, extra wegeaanleg en –onderhoud, extra politie– en andere ambtenaren. (Kamerstuk 1989/1990 21591 nr. 3: zie hieronder).

In de verordening is geen sprake van specificatie van de voorzieningen en het profijt dat de vermakelijkheden hebben van deze voorzieningen. Hierdoor mist deze verordening in de basis de redelijke verhouding tussen de hoogte van de retributie en het profijt dat de vermakelijkheden hebben van de voorzieningen omdat noch de aard van de vermakelijkheid, het profijt dat de vermakelijkheid heeft van de voorzieningen en de kosten die de voorzieningen per vermakelijkheid met zich mee brengen in de verordening zijn gedefinieerd. Desondanks is er toch voor alle retributie verschuldigde activiteiten een vast tarief vastgesteld, ongeacht het profijt wat de activiteit van de voorzieningen heeft. In de ogen

van GroenLinks leidt dit tot een willekeurige en onredelijke belastingheffing waarmee de verordening dus rechtsgrond mist.

Daarnaast is het raadsvoorstel onvolledig in de genoemde activiteiten die retributieplichtig zijn/worden. Zowel bijvoorbeeld de ijsbaan als het Musiater hebben meer dan 10.000 bezoekers per jaar die gebruik maken van gemeentelijke wegen/terreinen en zouden mogelijk in dit voorstel ook retributieplichtig zijn.

Uitspraak rechtbank Breda 1 september 2008, nr. 07/1068, ECLI:NL:RBBRE:2008:BF0796

De wettelijke basis voor het heffen van gemakkelijksretributies wordt gevormd door artikel 229, eerste lid, aanhef en letter c, van de Gemeentewet. Gelet op de parlementaire geschiedenis bij de Wet van 27 april 1994 waarbij de mogelijkheid tot heffen van gemakkelijksretributies werd ingevoerd (Kamerstukken II 1989/90, 21 591, nr. 3.), het onderwerpelijke artikel 229, eerste lid, aanhef en letter c, van de Gemeentewet, moet ervan worden uitgegaan dat de wetgever aan de gemakkelijksretributie slechts in zoverre het karakter van retributie heeft willen toekennen dat aan de heffing ten grondslag dient te liggen dat een gemakkelijks profiteert van een door of vanwege het gemeentebestuur tot stand gebrachte of in stand gehouden voorziening, welke voor de gemeente lasten meebrengt. Naar het oordeel van de rechtbank behoeft de gemeente daarmee in voorkomende gevallen niet aan te geven welk bedrag van de met die voorziening gemoeide lasten is toe te rekenen aan de te belasten gemakkelijksheid.

Het voorgaande neemt echter niet weg dat het heffen van een gemakkelijksretributie door een gemeente onder omstandigheden kan leiden tot een willekeurige en onredelijke belastingheffing. Daarbij dient voor deze 'toets' een vergelijking te worden gemaakt tussen de hoogte van de retributie en het profijt dat de retributieplichtigen van de desbetreffende voorzieningen ondervinden (Hoge Raad 24 januari 2003, nr. 37 789, BNB 2003/113).

Kamerstuk 1989/1990 21591 nr. 3:

Hoewel wij geen voorstander zijn van een gemakkelijksbelasting realiseren wij ons dat gemeenten in bepaalde gevallen zeker wel lasten hebben die veroorzaakt worden door het geven van gemakkelijks en waarbij gebruik wordt gemaakt van door of vanwege het gemeentebestuur tot stand gebrachte of in stand gehouden voorzieningen.

Gemeenten die relatief veel recreanten en toeristen ontvangen treffen veelal voorzieningen bijvoorbeeld in de vorm van een V.V.V., van extra wegeaanleg en –onderhoud, extra politie– en andere ambtenaren. Wij achten het gewenst dat gemeenten kunnen beschikken over een effectief instrument om de lasten ter zake te verhalen.

Vraag/Vragen:

1. Welke gemakkelijks vallen onder de definitie in de verordening? Vallen de bioscoop, de ijsbaan, LeisureLands (Rhederlaag) of het Musiater ook niet onder deze definitie (van 10.000 betalende bezoekers per jaar) en zijn dus retributieplichtig?
2. Wat zijn de voorzieningen en bijzondere gemeentelijke voorzieningen waar het het profijt dat de gemakkelijks er van hebben de retributie rechtvaardigt?
3. In hoeverre is hier sprake van extra voorzieningen specifiek ten behoeve van deze gemakkelijks?
4. Welke investeringen zijn er met deze voorzieningen gemoeid?
5. Wat is het feitelijke profijt dat de gemakkelijks hebben van deze voorzieningen? Is dit in geld te kwantificeren?

6. Gelet op de volgende uitspraak van de Hoge Raad: *Het voorgaande neemt echter niet weg dat het heffen van een gemakkelijkhedenretributie door een gemeente onder omstandigheden kan leiden tot een willekeurige en onredelijke belastingheffing. Daarbij dient voor deze 'toets' een vergelijking te worden gemaakt tussen de hoogte van de retributie en het profijt dat de retributieplichtigen van de desbetreffende voorzieningen ondervinden (Hoge Raad 24 januari 2003, nr. 37 789, BNB 2003/113)*. Heeft een dergelijke vergelijking voor iedere retributieplichtige gemakkelijkheden plaats gevonden? Zo ja, is het tarief op basis van deze vergelijking bepaald? Zo nee, waarop is het tarief dan wel bepaald en waarom kan dit nog beoordeeld worden als redelijk en als niet willekeurig?

7. Wie en welke organisaties maken nog meer gebruik van deze voorzieningen?

Beantwoording:

1. – Met artikel 2 van de verordening gemakkelijkhedenretributie stellen wij aan de raad voor om dit recht te heffen ter zake van het tegen betaling of vergoeding van welke aard ook bedrijfsmatig geven van gemakkelijkheden met minimaal 10.000 bezoekers. Deze redactie is erop gericht om gemakkelijkheden in de heffing te betrekken waarbij minimaal dit aantal bezoekers gelijktijdig aanwezig is. Gelet op deze redactie vallen de bioscoop en de schouwburg niet onder de retributie. Daarnaast is het ook doelmatig om op deze wijze de schouwburg niet in de heffing te betrekken, omdat de gemeente met een subsidie bijdraagt aan de exploitatie van de schouwburg. Dit zijn naar mening van het college beleidsmatige fiscale objectieve rechtvaardigingsgronden.
 - De ijsbaan valt niet onder het begrip bedrijfsmatige gemakkelijkheden, onder andere doordat het georganiseerd wordt door een stichting.
 - Gelet op een efficiënte uitvoering van de gemakkelijkhedenretributie, stellen wij in de artikelen 1 en 2 van deze verordening voor om die gemakkelijkheden in de heffing te betrekken, waarbij gemakkelijkheden geboden wordt tegen betaling of vergoeding van welke aard ook. Het bezoek aan Leisurelands (recreatiegebied) valt daarmee niet onder deze verordening nu er geen entreegeld wordt gevraagd.
2. De algemene voorzieningen zijn bijvoorbeeld onderhoud openbare ruimte, infrastructuur, algemene bewegwijzering en -verkeersregeling etc.. De bijzondere voorzieningen zijn bijvoorbeeld extra toezicht in het kader van de APV, inzet gemeentelijk personeel tijdens het evenement etc.
3. Bijvoorbeeld extra toezicht in het kader van de APV, inzet gemeentelijk personeel tijdens het evenement etc.
4. Voor het instellen van een gemakkelijkhedenretributie is het géén vereiste dat de raad aangeeft welk bedrag van de voorzieningen is toe te rekenen aan de te belasten gemakkelijkheden. De uitspraak van de rechtbank Breda van 1 september 2008, die door de fractie van Groen Links met deze vragen wordt aangedragen bevestigt dit uitgangspunt.
5. In het verlengde van ons antwoord bij vraag 4. behoeft het feitelijke profijt niet aangeduid te worden en dit is ook feitelijk niet mogelijk, gelet op het in het antwoord op vraag 2. aangeduide complex aan voorzieningen. Dit is een eigenschap van deze retributie en daarom ook wettelijk niet nodig.
6. Ja, bij de gemakkelijkheden die het college in beeld heeft is het profijt gewogen in verhouding tot het tarief. Voorts heeft een benchmark plaatsgevonden bij andere gemeenten die de gemakkelijkhedenretributie heffen. Gebleken is dat het tarief zeer uiteenloopt, omgerekend naar een percentage tussen de 0,3 en 17 van de entreprijs. Het college is van mening dat het tarief van 4% van de entreprijs als redelijk en als niet willekeurig is te betitelen. Bij het afschaffen van het preventief toezicht op gemeentelijke belastingverordening heeft de rechter de taak gekregen om repressief toezicht te houden op deze verordeningen. Voor de toets op willekeurig of onredelijke belastingheffing liggen geen kaders vast. Uiteindelijk is het aan de belastingrechter om daar over te oordelen.

7. Van de algemene voorzieningen wordt door alle inwoners, bedrijven en organisaties etc. geprofiteerd en van de bijzondere voorzieningen alleen de gemakelijkheid.